

De leer van de apostelen

door: Hugo Bouter

'Zij dan, die zijn woord aanvaardden, lieten zich dopen en op die dag werden ongeveer drieduizend zielen toegevoegd. En zij bleven volharden bij het onderwijs der apostelen en de gemeenschap, het breken van het brood en de gebeden'.

Handelingen 2:41-42

De leer van de apostelen

In het boek Handelingen wordt telkens opnieuw de waarde van het onderwijs van de apostelen onderstreept. Zo lezen wij van de eerste christenen dat zij bleven volharden 'bij het onderwijs der apostelen en de gemeenschap, het breken van het brood en de gebeden' (Hand. 2:42). Het vasthouden aan de leer, het volgen van het onderricht van de apostelen krijgt hier dus de eerste plaats. Het wordt vermeld vóór 'het breken van het brood', dat is de Avondmaalsviering (zie het onderscheid met de gewone maaltijden in Hand. 2:46).

De leer van de apostelen is hier het uitgangspunt voor het leven als discipel van de verworpen en verhoogde Christus. Zonder leerstellige basis wordt het christenleven ook wel erg wankel. Wij kunnen het niet stellen zonder levende kennis van de geloofswaarheid, waarvan Christus Zelf de inhoud en het middelpunt is.

Want wat hield het onderwijs van de apostelen in? Zij spraken over Christus, over Zijn leven, Zijn sterven, Zijn opstanding en Zijn verhoging aan Gods rechterhand. Verder getuigden zij van wat voortvloeide uit Christus' verheerlijking in de hemel: de uitstorting van de Heilige Geest hier op aarde en de vorming van de Gemeente als de woonplaats van God in de Geest.

Langs de weg van bekering en geloof kon men deel krijgen aan de zegeningen van het christendom; door de doop werd men bij de verworpen Christus en het gezelschap van Zijn volgelingen gevoegd. Door dit onderwijs van de apostelen werden dagelijks mensen toegevoegd aan de gemeenschap van hen die behouden werden (Hand. 2:47). Handelingen 3 voegt daar nog een nieuw element aan toe, en wel de leer met betrekking tot de wederkomst van Christus en de oprichting van het Vrederijk.

In de brieven van de apostelen worden al deze onderwerpen uitvoeriger belicht. En dat maakt het voor

ons tot op zekere hoogte gemakkelijker om de apostolische leer vast te houden en evenals de eerste christenen te 'volharden in de lering en in de gemeenschap van de apostelen' (Hand. 2:42 Voorhoevevert. 4^e druk). De gemeenschap van de apostelen zelf was met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus, en wij kunnen door hun onderwijs binnentreden in deze verheven sfeer van gemeenschap – wat onze blijdschap volkomen maakt (vgl. 1 Joh. 1:3v.).

Zoals gezegd onderstreept het boek Handelingen de betekenis van de leer van de apostelen (zie verder Hand. 4:1,2,18; 5:21,25,28,42; 11:26; 13:12; 15:35; 18:11,25; 20:20; 28:31). Wij zien dit met name ook bij de verkiezing van 'de zeven' in Handelingen 6, waar de apostelen stellen dat hun eigenlijke taak is zich te wijden aan het gebed en de bediening van het Woord (vs. 4). Diaconale taken mogen de leer, het apostolische onderwijs, niet van haar plaats verdringen.

De leer van Christus

Maar ook elders in het Nieuwe Testament zien wij de grote betekenis van het volharden in de christelijke leer, het blijven in de leer van Christus (zie bijv. 1 en 2 Tim.; 2 Joh.). De leer van Christus is de leer aangaande Hem, aangaande Zijn Persoon. Uiteraard is deze leer ook van Hemzelf afkómstig, want Hij is de Apostel van onze belijdenis (Hebr. 3:1).

De apostelen zijn door Hem als Zijn gezanten uitgezonden in deze wereld en 'de leer van de apostelen' – zoals wij die nog steeds bezitten in de profetische Schriften van het Nieuwe Testament – is tevens 'de leer van Christus'. Het specifieke doel van bijbelstudiesamenkomsten is ons daarin te onderwijzen, terwijl profetische woorddienst een meer opbouwend karakter heeft.